

Köse Ve Karısı

— Söz Avcısı · 30 Kasım 2013

Çocukluğumuzda ninelerimizden çok duyardık... Artık devir değişti, masallar unutuldu. Ama size bir tane masal anlatacağım. Çok beğeneceğinizi umuyorum...

Köse, fakir ama temiz yürekli bir köylüymüş. Bir kış günü karısıyla konuşurken demiş ki: "Hanım, bu kış çetin geçecek. Kışı geçirecek kadar erzağımız yok. Sadece bir inek, biraz buğday ve bir çuval bulgurdan başka bir şeyimiz kalmadı. En iyisi ineği keselim. Buğdayla ekmek, bulgurdan da pilav yapalım, tüm köylüyü davet edelim. Ondan sonra da her gün bir köylü bizi misafir etse, kışı sağ salım çıkarırız."

Karı koca anlaşmışlar.

Tüm köylü davete gelmiş; yemişler, içmişler, eğlenmişler. Akşam olunca herkes evine gitmiş. Köse ve karısı kalan yemeklerle üç beş gün idare etmişler.

Ama sonunda evde yiyecek bir şey kalmamış.

Köse, "En yakından başlayalım, belki biri bizi misafir eder." demiş.

Fakat kimse davet etmemiş.

O gece aç uyumuşlar.

Sabah olunca Köse, "İneğin derisini pazara götürüyüm, belki birkaç kuruş eder, karnımızı doyururuz." diyerek postu omzuna almış, pazara doğru yola koyulmuş.

Yolda giderken post bir yere takılmış. Çekmiş, çekmiş ama bir türlü gelmemiş.

Kızıp söylenmiş: "Hay senin postuna! Şimdi yırtılsan kimse almaz."

Tam o sırada eğilip bakmış ki, postun takıldığı yer eski bir kazanın kırık kulpu!

Etrafına bakmış, toprağı biraz eşelemiş... Bir de ne görsün! Toprağa gömülü bir kazan dolusu altın!

Sevinçle postu bir kenara atmış, kazandan bir avuç altın alıp geri kalanını saklamış.

Sonra güle oynaya pazara gidip bir at almış, heybesini erzakla doldurmuş, köye dönmüş.

Köylüler merakla sormuşlar:

"Yahu Köse, sen bu kadar eşyayı nasıl aldın, nereden buldun bu parayı?"

Köse gururla cevap vermiş:

"Ah benim akılsız kafam! Bilseydim postu küçük küçük parçalara ayırırdım, daha çok para veriyorlardı."

Bana 'Ne kadar küçük parçalara ayırırsan o kadar çok para eder' dediler. Bir dahaki sefere öyle yapacağım."

Köylüler saf saf inanmışlar.

Hemen işe koyulup kendi hayvanlarını kesmiş, postları küçük parçalara ayırıp pazara götürmüşler.

Ama pazardakiler onlara gülüp:

"Bu ne akılsızlık! Postu parça parça edince değeri kalmaz!" demişler.

Köylüler perişan olmuş, zarara girmişler.

Öfkeden köpürerek Köse'nin evine gitmişler:

"Bu adam bizi kandırdı! Hayvanlarımızı boş yere kestik! Hemen yakalayalım, hapse atalım, aç susuz ölsün de jandarma bizden bilmesin."

Köse'yi yakalayıp bir yere hapsedip başına nöbetçiler dikmişler.

Günler geçmiş, ama beklediklerinin aksine Köse zayıflamak yerine her gün biraz daha semirmiş!

Köylüler şaşkına dönmüş:

"Bu nasıl iş? Aç susuz bıraktık, ama adam şişmanlıyor!"

Meğer Köse'nin karısı, gece olunca duvardaki küçük gedikten içeri gizlice yiyecek veriyormuş.

Köylüler sonunda dayanamamış, "Bunu köyden kovmak en iyisi!" diyerek Köse'yi serbest bırakmışlar.

Ama çıkarken, "Defol git! Şurayı lağıma çevirdin, pisliğini topla da git!" demişler.

Köse, pisliğini sözde toplayıp bir çuvala koymuş, uzaklaşmış gibi yapmış.

Birkaç gün sonra yine elinde koca çuvalla köye dönmüş.

Köylüler şaşkın:

"Yine geldin mi sen? Hem de elin kolun dolu! Nereden buldun bunları?"

Köse gülümseyerek:

"Ahh keşke beni daha çok hapsedseydiniz de daha fazla pislik biriktirseydiniz! O zaman daha çok para kazanırdım." demiş.

Köylüler iyice şaşırılmış:

"Nasıl yani?"

Köse:

"Ben o pisliği Krala sattım. Çok beğendi, karşılığında bir kese altın verdi. Hatta neden daha fazla getirmedi diye kızdı. Bir dahaki sefere daha çok isterim dedi."

(Not: Köse aslında Krala en iyi baldan götürmüştü.)

Uyanık (!) köylüler hemen işe koyulmuşlar. Herkes evinde biriktirmeye başlamış. Çoluk çocuğa tembih etmişler:

"Sakın dışarı yapmayın, kendi pisliğimizi biriktireceğiz!"

Bir süre sonra köyü dayanılmaz bir koku sarmış. Ama kimse aldırmamış.

Köyün ileri gelenleri, "Önce biz götürelim, beğenirlerse diğerleri de sırayla götürür." demişler.

Sırtlarında çuvallarla Kral'ın sarayına gitmişler.

Kraliçe, "Aaa köylüler hediye getirmiş!" diye sevinmiş.

Kral çuvala parmağını batırarak kokuyu alınca öfkeyle bağırarak:

“Bunu mu layık gördünüz bana!”

Sonra da köylüleri tekme tokat saraydan kovmuş.

Köylüler dönüp köyde bağırışlar:

“Bu defa kesin ondan kurtulacağız! Şimdi Köse'nin cezasını vereceğiz!”

Köse'yi yakalayıp ellerini kollarını bağlamış, bir çuvala koyup nehrin kenarına bırakmışlar.

“Sen burada bekle! Dügün dönüşü gelip seni nehre atacağız, kurtulacağız!” demişler.

Köse korkudan dualar etmeye başlamış.

Tam o sırada uzaktan bir çobanın sesi duyulmuş. Çoban yaklaşmış, çuvaldan ses geliyormuş:

“Almam da almam, almam da almam!”

Çoban merakla sormuş:

“Ne almıyorsun kardeş, ne işin var bu çuvalda?”

Köse:

“Ah sorma! Beni zorla Kral'ın kızıyla evlendirmek istiyorlar. İstemiyorum ama dinlemiyorlar. Ya evleneceğim ya da nehre atacaklar!”

Çoban şaşırılmış:

“Sen çık, ben gireyim o zaman! Hem bu sefaletten kurtulurum, hem de Kral'ın kızıyla evlenirim.”

Köse kabul etmiş.

Çuvaldan çıkıp çobanı içine koymuş, koyunların başına geçmiş.

Köylüler düğünden dönünce çuvalı almışlar. İçeriden ses gelmiş:

“Alırım ha! Alırım!”

Köylüler gülererek,

“Ne alırsın bakalım?” demişler.

“Ne olacak, Kral'ın kızını alırım!” demiş çoban.

Köylüler, “Sana öteki dünyada verirler Kral'ın kızını!” deyip çuvalı nehre atmışlar.

Oh be, nihayet Kösedden kurtulduk!” diye sevinmişler.

Ama az sonra bir bakmışlar ki Köse, elinde bir sürü koyunla köye dönüyor!

Köylüler şaşkınlıkla:

“Biz seni nehre attık, sen nasıl ölmedin? Kaç canın var senin?”

Köse:

“Siz beni kenara atmışsınız, ortasına atsaydınız daha çok koyun getirirdim. Ancak bu kadarını yakalayabildim.” demiş.

Bunu duyan köylüler hemen nehre koşup atlamışlar.

Akıntıya kapılıp biri bile geri dönememiş.

Köyde sadece yaşlı bir nine kalmış.

Torunu da suya atlayınca kadın Köse'ye sormuş:

“Oğlum, torunum ne diyor?”

Köse gülererek:

“Ne diyecek Nine! ‘Bir koç yakaladım, tek başıma çıkaramıyorum, sen de gel yardım et’ diyor.” demiş.

Nine de inanıp suya atlamış.
Böylece köyün tamamı Köse ve karısına kalmış.

Derleyen: Ahmet Teker
Masal: Adıyaman Yöresi